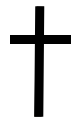
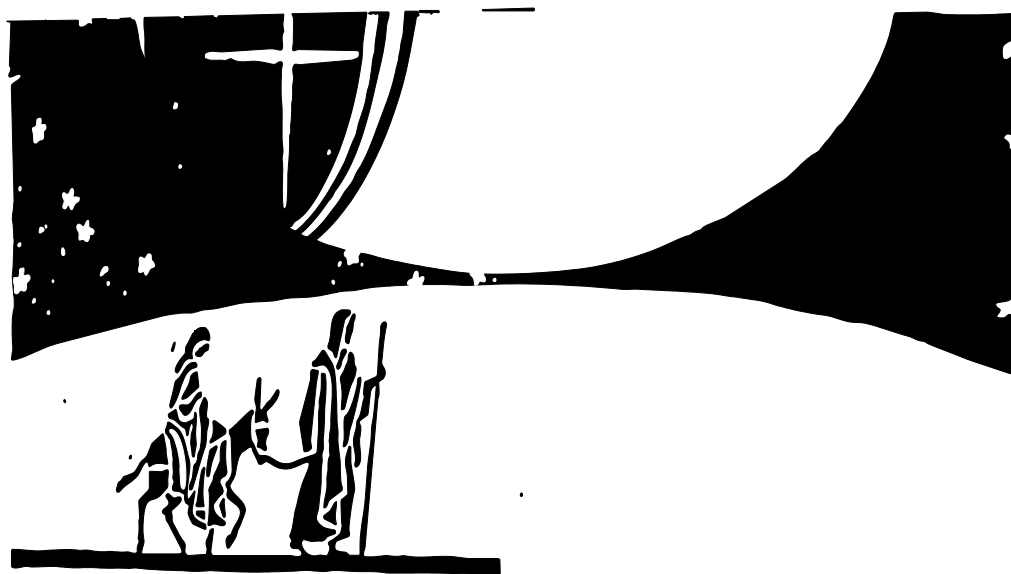

LÉPCSŐK

XV. évfolyam 11. 12. szám 2015. november 1.

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

„Amikor mély csend borult mindenre, és az éjszaka sietős útja közepén tartott, Mindenható Igéd eljött az égből a földre.”

/Bölcsesség Könyve 18, 14-15/

A tartalomból: A hétköznapi szentmise

Mária a kegyelem jele életünkben

Fekete István: Alkony

Adventi készület

A Karácsony Isten ajándéka

Szentmise szándékok november hónapban

1. +Ildikó és összes +Hozzá tartozó	(8.00)
A Zalai család +tagjai és +Szilvia 10. évf.	(11.00)
+Gróf Mihály 10. évf. és neje +Brancs Anna	(18.00)
2. A Szentatya szándékára	(7.00)
Az összes +Hívekért	(7.30)
Az egykor Kerepesen szolgált +Papokért, +Kántorokért, +Tanítókért	(8.00)
3. A Mária Légió +tagjai	
4. A Szabó és a Makranczi család összes +tagja	
5. Hálaadás a kapott kegyelmekért	
6.	
7. +Burik László 5. évf.	
8. +Berta Márton, felesége +Tihanyi Mária és leányuk +Ilona	(8.00)
.....	(11.00)
Sárváriné +Hornyai Anikó	(18.00)
9. -11.	
12. +Sárvári László, +Szülei és +Testvérei	
13.	
14. Zsiák Józsefné +Rozmüller Mária 15. évf.	
15. Buti Istvánné +Balatoni Paula, +Szülei és összes +Hozzá tartozó	(8.00)
.....	(11.00)
+Wéber Árpád és +Szülei	(18.00)
16. A Szűzanya tiszteletére	
17.-18.	
18.+Rozmüller Mihály és neje +Turai Teréz	
19. A Karitászt élők tagjai és támogatói	
20.-21.	
22. +Ohád János és neje +Pintér Anna	(8.00)
.....	(11.00)
+Szépvölgyi János, és neje +Fogd Terézia	(18.00)
23.-25.	
26. +Tabányi József, +Szülei és összes +Hozzá tartozó	
27.	
28. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért	
29. <i>Az Egyházközség novemberben elhunyt hívei</i>	(8.00)
.....	(11.00)
+Mándó Józsefné és fia +Mándó József	(18.00)
30.	

A hétköznapi szentmisék megtartása természetesen plébániánk alaptevékenysége, a hívek felé „nem kötelező”, mégis a hétköznapi szentmisére járásra buzdítók.

Szilárdan hiszem, hogy Jézus Krisztusnak minden szentmisével örömet szerzünk, a hétköznapiakkal éppúgy, mint a vasárnapiakkal. Minden szentmisével erősebb lesz Krisztus Urunk emlékezete, tehát eleven jelenléte életünkben, környezetünkben. Krisztus maga táplál bennünket Igéjével éppúgy, mint szentségeivel. Az egyház erkölcsi tanítása természetesen messzemenően elismeri az „állapotbeli kötelesség” fogalmát. Más az állapotbeli kötelessége egy plébánosnak és más egy családfőnek. Ha valakinek a munkaidejébe ütközik a hétköznapi szentmise, egyértelműen a munka az első, de általában a családi otthonban együtt töltött idő is lehet fontosabb, mint egy hétköznapi szentmise-látogatás. Mégis, úgy vélem, helyes az, ha hétköznapi teendőink között időről időre helyet találunk a hétköznapi szentmiséknek is.

Az egyház hagyományos javaslata, hogy halottaink évfordulóihoz igyekezzünk szentmise-látogatást kötni. XVI. Benedek pápa gondolata, hogy itt, a földön élve leginkább Krisztus testében, az Oltáriszentségben valósul meg tényleges találkozás elhunyt szeretteinkkel is. Hisszük, hogy elhunyt szeretteinkért imádkozni olyan jótett felénk, amit még most is megtehetünk, és ami alkalmas arra, hogy mulasztásainkat tompítsa.

A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy amikor valamely szeretünk halálának évfordulója eljön, érezzük feladatunknak, hogy szentmise-látogatással emlékezzünk rá. Ezt megtehetjük, ha nem „fizetünk be” szentmisét, de „be is fizethetjük”.

A hétköznapi szentmisék persze messze nem csak halálozásokról, és azok évfordulóiról szólhatnak. Igazából mindennapjaink megszenteléséhez tartoznak. Különféle magánügyeinket, örömeinket, bánatainkat, kéréseinket üdvös dolog egy-egy hétköznapi misében Isten elé vinni. Szeretettel hívom a testvéreket, hogy tegyünk minél gyakrabban! (*Harmai Gábor plébános*)

A szentmise keresztény életünk középpontja. Gondolataink az oltár körül forognak. Ott ajándékozza magát oda Jézus újra és újra a Mennyei Atyának. Ez személyesen érint meg minket. Életünknek egyetlen igazi értelme van: utunk hazavezet minket az Atyához.

Hétköznapi életünk is a Jóistenhez igazodik. Mivel Krisztus a szívünkben él, magunkkal visszük Őt. Ő maga imádkozik bennünk, lelke betölt minket. Krisztusban fedezzük fel testvérünként a másik embert. Krisztusban fedezzük fel magunkat újra és újra házastársként, házaspárként, családként, kisközösségként, akik Krisztussal és Krisztusban az Atya körül forgunk. A szentmise keresztény életünk középpontja. Elhatároztuk, hogy ebből a középpontból fogunk élni.

Ezért szeretnénk mélyebben betekintést nyerni a szentmise titkába, hogy egyre jobban tudjuk élni létünk igazi középpontjából. Itt felmerül azonban egy nehézség. Hétköznapi életünk más pályákon vezet, mint egy liturgikus ünnep. A szentmisében énekekkel és imákkal találkozunk, melyek atmoszférát teremtenek, átengedjük magunkat a hangulat sodrásának. Hogy valóban gyümölcsöző legyen a szentmise, a mise folyamatát bele kell építenünk a hétköznapi életünkbe.

A napi szentmisének életmisévé kell válnia, mondja Kantenich atya.

Hétköznapi életünk és a szentmise történéseinek kapcsolatáról van szó. Egész keresztény életünk középpontja, a szent Eucharisztia ünnepe, szoros kapcsolatban áll további szentségi életünkkel. Az Eucharisztia és a házasság szentségének közös vonása, lényege: a tökéletes, kölcsönös odaajándékozás. Jézus Krisztus a Golgotán odaajándékozta magát az emberiségért az Atyának. Mi a házasságban ajándékozunk magunkat egymásnak. A kenyér a tökéletes odaadás jele. Házasságunk önmaga is jelképpé lesz, hogy hírül adja a világnak: így ajándéko-zom magam nektek, így ajándékozom magam értetek a Mennyei Atyámnak. Ha kapcsolatot keresünk a szentmisével, közösségünk egyre élettelibbé és mélyebbé válik. Döntő kérdés: számunkra az egymás iránti kölcsönös szeretet forrása-e a szentmise?

(P. Tilmann Beller)

Noé bölcsessége

Minden amit tudnod kell az életben, arra megtanít Noé Bárkája.

1. Ne késd le a hajót.
2. Emlékezz, mind ugyanabban a hajóban vagyunk!
3. Tervezz előre. Akkor sem esett az eső, amikor Noé megépítette a Bárkáját.
4. Tartsd jó kondiban magadat. Mikor 60 éves leszel, lehet valaki felkér egy nagy dologra.
5. Ne törődj a kritikákkal. Csak csináld meg a munkát, amit meg kell csinálni.
6. A jövődet építsd magasra.
7. A biztonságod érdekében mindig párban utazz.
8. A sebesség nem mindig számít. A csiga és a párdúc is ugyanabban a hajóban van.
9. Ha stresszes vagy, lebegj kicsit.
10. Emlékezz: a Bárkát amatőrök, a Titanicot pedig profik építették.

Az egyházközség őszi programjaiból

Szeptember 19-én mintegy 40 fő vett részt a plébánia kertjében rendezett szalonasütésen. Ezúton is köszönetet mondunk Varga József egyháztanácsosunknak, aki a baráti összejövetel szervezője és vendéglátója volt.

Szeptember 27-én 14 fiatal és 4 felnőtt járult a bérmlás szentiségéhez.

Szeptember 25-én,
a Biblia-kör szervezésében
látogatást tettünk a
budapesti dohány ut-
cai zsinagógába.

Okt.10-én Kiss Károly egyház-
tanácsosunk alaszakai
útiélményéről vetítőképes elő-
adást tartott a plébánián. Saját
készítésű vaddisznó pörkölttel
látta vendégül az
egybegyülteket.

Hálás köszönet érte!

Jeremy Driscoll: Ez történik a misén (sorozat)

A hit misztériuma

Miután a pap imádattal térdet hajtott Krisztusnak a megszentelt kehelyben jelen lévő vére előtt, ünnepélyesen a következő szavakat énekli vagy mondja: „*Íme, hitünk szent titka.*” A tisztelet és a csodálat felkiáltása ez, a legmagasztosabb pillanat a liturgiában a *misztérium* szó használatára, amelyre már felhívtam a figyelmet. Valami el van rejtve a kenyérben és a borban. Mintegy a pap felkiáltására adott válaszként felcsendül a hívek hangja, és kimondja azt, amit megértettünk: „*Halálodat hirdetjük, Urunk, és hittel valljuk föltámadásodat, amíg el nem jössz.*” Ez az egész üdvtörténet rendkívül tömör kifejezése. Újra és újra elmondtuk, hogy ez a középpont, és az eucharisztikus imádságban erre a középpontra összpontosítunk.

Vannak más lehetséges válaszok is, amelyekkel a gyülekezet a pap felkiáltására felelhet. Mindegyikben azt hirdetjük, ami el van rejtve a kenyérben és a borban. Mindegyik lehetséges formula sűrített kifejezése üdvösségünk középpontjának, és megemlíti Jézus halálának *elmúlt* eseményét, feltámadásának *jelen* valóságát, és *eljövendő* dicsőséges elérézését. Mindez - múlt, jelen, jövő - abban van elrejtve, ami az oltáron nyugszik, a hit pedig ezt felfogja és hirdeti.

A megemlékezés (anamnézis) és a felajánlás

Az, amit a nép e tömör formulában a hit misztériumáról kifejezett, elővételezi a pap soron következő cselekedetét és szavait. Jézusnak a kehely fölött kiejtett utolsó szavai ezek voltak: „*Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.*” A szövegben használt görög szó az *anamnézis*. Az *epiklézishez* hasonlóan régóta használják liturgikus szakkifejezésként az eucharisztikus imádság e részének megjelölésére. Most tehát kezdetét veszi az anamnézis. A kifejezés szó szerint annyit tesz: '**megemlékezés**'. Amennyiben az eucharisztikus imádságon végigfut egy elbeszélő szál, annyiban az egész nem más, mint megemlékezés vagy anamnézis. De szigorúbb értelemben az *anamnézis az az imádság, amely a hit misztériumának kihirdetését követi.*

Hallottuk az Úr parancsát: „*Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.*” Az imádság kifejezetten kinyilvánítja az Atya előtt, hogy éppen ezt tesszük. Ennek a résznek az elején mind a négy eucharisztikus imádságban ott találjuk az „*ezért (tehát)*” szót. Ez ugyanolyan fontos, mint az epiklézis elején álló „*ezért*”. Az epiklézisben vesszük a bátorságot, hogy a Szentlelket adományaink átváltoztatására kérjük, *mert* Isten saját terve volt, hogy tiszta áldozatot mutassanak be neve dicsőségére. Most pedig azért imádkozunk épp ezen a módon, *mert* Jézus ezt mondta: „*Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.*” Az „*ezt cselekedjétek*” arra vonatkozik, amit most teszünk a kenyérrel és a borral, az „*én emlékezetemre*” fordulat pedig halálára és feltámadására vonatkozik. Ahogy a hit misztériumának egyik megfogalmazásában, Szent Pált idézve mondjuk: „*Valahányszor esszük ezt a kenyeret és iszunk ebből a kehelyből [~ ezt cselekedjétek], halálodat hirdetjük Urunk [~ az én emlékezetemre].*”

Jézus kinyilvánítja: a mi életünk azonos az ő önként vállalt halálával, áldozatával. A pap által mondott imádság most azt feltételezi, hogy ez beteljesült. És mivel ez így van, miközben az egyház Jézusra emlékezik, egyúttal fel is ajánlja az Atyának Jézus testét és véré, amellyel egyesült. Ez az imádság két dimenziója: megemlékezés és felajánlás.

Nem tehetetlen anyag vagyunk Jézus kezében, vagy a Lélek cselekvése számára. Csofálatos együttműködés megy végbe, amelyben Jézusnak, a Léleknek és az imádkozó közösségnek - az egyháznak - egyenként megvan a maga szerepe. Abban a kiváltságban van részünk, hogy mi magunk ajánljuk fel, amit egykoron Jézus ajánlott fel, és ami sohasem múlik el. E felajánlásban Krisztus, a pap egyesíti önmagával papi népét. Nem két különböző áldozatot ajánlanak fel, - Jézusét és az egyházét, hisz felajánlásunkban olyan szavakat mondunk ki az Atya felé, amelyek kifejezik: tudatában vagyunk, hogy csak egy áldozat van, csak egyetlenegy tiszta áldozat. És így emlékezünk: „*annak emlékét ünnepeljük tehát, Istenünk*”. Szükséges pontosan felidézni: az „emlékezés” keresztény módja nem a múlt eseményeinek emlékezetbe idézése. Isten eseményére emlékezni maga is esemény, mégpedig maga az emlékezetbe idézett esemény. Így emlékezünk Jézus halálára, feltámadására és mennybemenetelére. Készen állunk, hogy üdvözöljük, amikor újra eljön dicsőségben. Ezért mondjuk az Atyának: „*hálás szívvel felajánljuk neked ezt az élő és szent áldozatot.*” Mi ajánljuk fel, így lépünk közösségre Krisztus áldozatával, részeseülünk papságában. Ebben a pillanatban, most és itt teljesedik be az Atya terve, hogy „*tiszta áldozatot mutasson be neved dicsőségére*”. Krisztus felidézett halálával és feltámadásával közösségben most már képesek vagyunk ezt megtenni.

Mindenszentek ünnepére

Amikor elhunyt szeretteinkre emlékezünk, sok minden felmerül a múltból. Elénk lobban egyéniségük, tulajdonságaik. Észre kell vennünk, milyen más volt mindegyikük. Ezzel szemben olyan érzésünk is támadhat, mintha a menny csupa egyforma, fehér ruhás lélek hazája lenne. Vajon miért teremtett Isten annyira különbözőnek minden embert, hogy két egyforma nem jött még a világra, ha a végén egyformává akar alakítani bennünket?

Szó sincs ilyesmiről! Teremtőnk a változatosságot szereti, azért alkotta sokszínűen gazdagnak a világot, ilyen sokféleképpen az emberiséget. Ezt a szép változatosságot ő nem megszüntetni, hanem kiteljesíteni, kibontani akarja odaát, az ő világában. Minden szent egészen más, mint a többi; köztük sincs két egyforma.

Azt tudjuk - és igazságosnak is tartjuk -, hogy nem egyforma mindenki számára a mennyei boldogság. Több örömben van ott része annak, aki jobban szerette Istenét, aki jobb volt az emberekhez, aki hűségesebben teljesítette minden kötelességét, feladatát, és aki ennek nyomán tökéletesebbé formálódott földi életében.

Legyetek szentek! Vagyis: éljetez úgy, hogy az beéréstek legyen a mennyre! De ne valami egyformaságra törekedve! Az egyéniségét mindenki őrizze! Természetesen azt belőle, ami értékes, és azt fejlessze, tökéletesítse is!

Angyalhinta

Susognak a szélben pillekönnyű szárnyak,
 lelkek bolyonganak megnyugvásra várnak.
 Könnyecseppek gördülnek tompa gyertyafényben,
 lassan csonkig égnek, fagyos, hideg éjben.

Emlékek varázsa melegíti lelked,
 hiánya fájdalmas - szíved belereszket.
 Bárcsak érinthetnéd, ugyanúgy, mint régen.
 Mosoly ül ajkán egy márványozott képen.

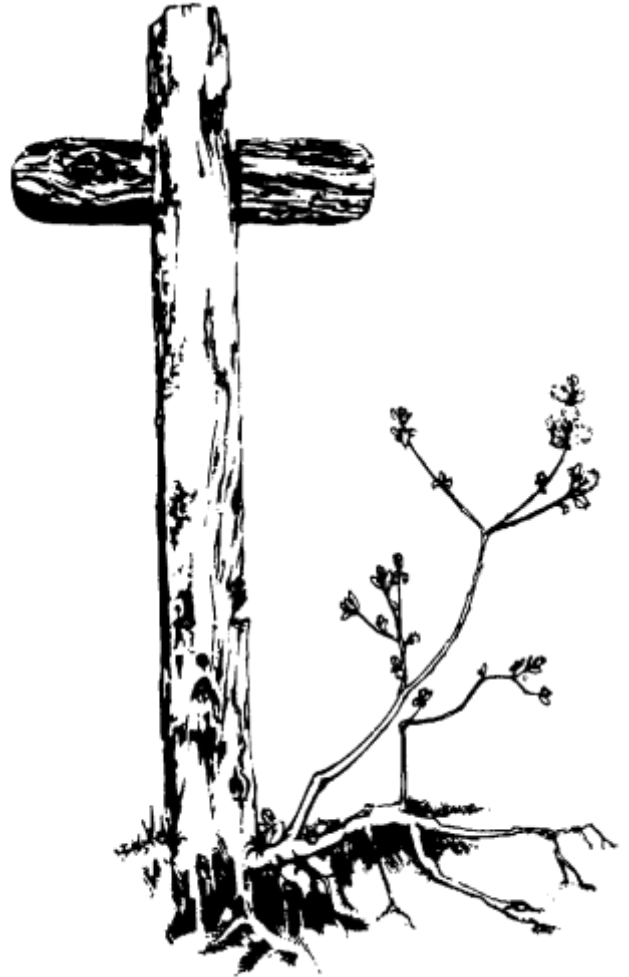
Lassú lépteidre ázott avar tapadt,
 ólomsúly szíved sír, gyenge bordád alatt.
 Csak egy pillanatra, bárcsak itt lehetne,
 átölelné, mint rég, és ugyanúgy szeretne!

Legördül egy könnyecsepp végigszántja lelked,
 ősi szeretet húz magára egy leplet.
 Simogatja arcod tiszta, lágy fuvallat,
 gyengéden suttog egy isteni sugallat.

Angyalhintán lebeg habkönnyű selyemben,
 rezzenésed várja - itt most a jelenben.
 Megérinti szíved mécses tiszta fényén,
 átölel, becézget, angyali az élmény.

Öleld át te is őt, s hagyd, hogy tovább menjen,
 várják fényes kapuk odafent a mennyben.
 Angyalhintán szórja édeni csókjait,
 ő napjukon küldjed át földi csókjaid.

(Horváth Piroska)

Mária a kegyelem jele életünkben

Máriáról, az ő alakjáról, valójában nem sok szó esik az Újszövetségben. Mégis, ha jól odafigyelünk, láthatjuk, hogy Mária nem hiányzik a keresztény misztérium három lényeges pillanatának egyikénél sem: ott van a Megtestesülésnél, ami benne ment végbe. Jelen volt a Húsvéti Misztériumnál, mert ahogy a Szentírásban olvashatjuk: „Jézus keresztje alatt ott állt anyja” (Jn 19,25), s ugyanígy a Pünkösöd eseményeiben is ott volt, hiszen az Apostolok Cselekedetei szerint az apostolok „egy szívvel, egy lélekkel állhatatosan imádkoztak Máriával, Jézus anyjával”.

Mária jelen van. Mindig, amikor igazán szükség volt arra, hogy jelen legyen és jelen van ma is, amikor szükségét érezzük az Ő egyszerű, alázatos, csendes, anyai jelenlétének.

Mária az angyal szavai szerint: „kegyelemmel teljes”. Az angyal belépett hozzá és így szólt: Örülj, kegyelemmel teljes, majd: „ne félj, kegyelmet találtál az Istennél”.

Mária az Isten kegyelmének titokzatos, örök jele. Annak a kegyelemnek, ami nem más, mint az örök Isten emberekhez való fordulása, annak az Istennek az emberkeresése, aki azon túl, hogy „önmagáért létezik”, sokkal inkább „másokért, számunkra van és létezik”, mert Isten maga a kegyelem.

Mária megérezhette, mit jelent kegyelemből, Isten ajándékából élni, és örülni ennek, szinte kérdések nélkül, ráhagyatkozva magára az ajándékozóra, az Istenre. Mária pusztán „jelenlétével” is segít nekünk abban, hogy felfedezzük a nagy titkot, mit jelent Isten ajándékának lennünk, mindent Isten kegyelmének tekintenünk, s természetesen eszerint élnünk. Ezt a mai világ, elsősorban Mária példáján keresztül tanulhatja meg!

A kegyelem titkához szorosan kapcsolódik, hogy kettős jelentése van, eredete a szépség, báj, szeretetreméltóság szinonimája, de ha azt, mondjuk, hogy valaki kegyelmet kap, akkor arra is gondolnunk kell, hogy elengedték neki büntetését. Az Isten kegyelméről beszélve ennek a második jelentésnek is fontos szerepe van. Isten és az ember kapcsolatában, aki kegyelmet kap, kegyelmet talál, az elsődlegesen Isten előtti helyét találja meg azzal, hogy „megkönyörül rajta” az Isten, s ennek lesz következménye a minőségi változás, a külső és belső szépség és báj.

Mária létében hordozza ezt az állapotot. Az az ember pedig, aki Máriához hasonlóan, felfedezi életének kegyelmi eredetét, nem tehet mást, mint köszönetet és hálát mond. „Lelkem magasztalja az Urat, mert nagyot tett velem”. A bibliai ember, amikor köszönetet akar mondani, akkor elkezd dicsőíteni azt, akinek a köszönet jár. Mária is így ad hálát, mond köszönetet, hogy közben dicséri a Mindenható hatalmasságát. Ez a teremtményi alázat elengedhetetlen ahhoz, hogy az ember meg tudjon állni Isten nagysága előtt.

Mária jelenléte és példája tehát ma is azt jelenti számunkra, hogy az ember megérezheti, hogy mindennek a kezdetén ott van a kegyelem.

Isten érkezik Jézusban, amikor nekünk ajándékozza önmagát, tiszta és őszinte szeretetből. Ez a kegyelem-érzet a kereszténység szilárd köve, mondhatnánk első alapelve, melyet sohasem felejtethet el.

(Seszták István)

Fekete István: Alkony

Először melege lett, aztán megszédült. Öregesen járt a havas tóparton és a vidravasakat nézegette, amikor meglódult előtte a víz; feketén feléje örvénylett, aztán elszaladt tőle és zsongó, száraz szelek simogatták borzongó halántékát.

Körülnézett: mi ez? – A színek szürke árnyékokká váltak. A messze erdő fái felágaskodtak, a zombékok között fekete formátlan alakok szaladgáltak. Kezét kinyújtotta valami támasz után, aztán leült a hóra. – Mi van velem?

Felnézett az égre, mely tisztán, kéken világított az alkony felé járó délutánban és csak a nyugovóra hajló nap előtt parádéztak kis felhőbárányok. Fehérek, lágyak, hidegek.

A nap pirosan hullott le a hátuk mögött, a bárányok meg jöttek-jöttek térdig vérben járva, tompán bégetve...

Aztán a vérből fekete lápvíz lett, mely elnyelte a fehér falkát és ő a szorongó sötétségben csak a kolomp halk kondulásait hallotta néha.

– Haza kellene menni – gondolta, de jó volt nem mozdulni. Zsibbadó meleg fogta el és megint kivilágosodott. Nem is nappali, nem is éjszakai. Olyan tompa fény, mintha távoli, nagy tüzek derengénének az égről és ebben a lázas világosságban régholt feleségét látta jönni, ebédhordó kosarával a nyári gyalogúton, békés mosolyával kedves arcán.

Az asszony megállt az egyik fordulónál és intett neki...

– Hívsz Mariska? Jól van. Tudom... és indulni akart feléje, de mire felkelt, már megint nappal lett, késő, téli délután. Hideg, alkonyatba hajló. – Menni, menni – dűnnyögte magában. – Öreg lábaim csak még hazáig... – Alig roppant a hó a súlytalan, lázas szemű öregember alatt. A tóparti házacska nehezen ballagott feléje.

– Menni, menni öreg lábak – susogott – csak hazáig menni, utoljára menni...

A nádfedeles ház vízen épült. Mondják, valamikor malom volt, rég elmorzsolts időkben. Vörösfenyő-cölöpökön épült, de aztán ismeretlen vizek fakadtak körülötte, eliszaposodott a környék és vadászház lett belőle. A partról gyaloghíd járt be a házba, hol az öreg erdész lakott. Már rég egyedül, most utóbb segítséggel, mert erdőt is, vizet is vigyázni kellett, orvvadásztól, orvhalásztól. – A gyaloghíd alig dobbant lépései alatt.

Csendesen nyílt az ajtó. A tűzhelyen még parázs világított a déli tűzrakásból és amikor betette az ajtót, az öreg cölöplábak körül meg-megloccsant a víz s az ablakon beszivárgott a téli este.

Puskáját felakasztotta, kalapját mellé. Levetette a kopott ködment is, aztán tuskót tett a hunyorgó parázsra, mert úgy érezte: fázik.

A parázs belemart a száraz fába, melyből zümmögő lángok lobbantak fel. De akkor már leült fekvőhelye végére és nézte a tüzet, a világosságot, mely betöltötte a kis szobát.

– Menni, menni, elmenni messze, túl a vizeken, túl az erdőkön. Hívott a feleségem...

A vizek is ezt locsogták az évszázados cölöpökhöz verődve és a szél is bekiáltotta a kémenyen az üzenetet.

Szeme ide-oda járt a kis szobában. Megállt egy fényképen, egy öreg fegyveren, egy kitömött madáron. A múltban járó emlékekre odavillant egy pillanatra a világosság; az öregember keze megrándult, mintha valakit, vagy valamit megsimogatott volna, ami még van, de ki tudja meddig.

A tűzhelyről néha sziporkák, apró csillagok pattantak ki és aludtak el röptükben s a víz odakünt csobbant, mint nyáron, ha játékos halak ugranak szitakötők után.

És nőtt, feketedett, öregedett az este. Az öregember lefeküdt. Hideg borzongás rázta és attól félt, elalszik ültében, pedig szemei nyitva voltak. A tűz is apróbb lángokkal birkózott a homállyal és a zugokban újra árnyékok nőttek, és emlékek.

Innét temették az asszonyt és innét váltak útnak a gyerekek is. Régmúlt sírások csuklot-

tak fel, rég elfakult nevetések szálltak. Halk simogató szavak susogtak és a kis cipőcskék topogtak: mintha járni tanulna valaki... Zene is zendült egy pillantásig, lakodalmas lármá, aztán elkapta a szél a hangokat s újra csak a víz csobogott feketén, mélyen.

Elpergett az idő.

Dobogott künn a feljáróhíd. A másik erdész érkezett haza. Rokon az is. A fiát szerette volna utódnak, az erdők és vizek szeretetében, de az, az örökös Úr alázatos szolgája: pap lett. Egy gondolatnyira jutott csak eszébe, hogy ő mást akart, de aztán elengedte magától szomorú büszkeséggel. Most itt káplán a faluban és ha néha meglátogatja öreg apját, szótlánul hallgatnak. Az öreg fa és a fiatal hajtás, mely után rügyek már nem fakadnak. Döngött a híd, elhallgatott a víz és elszállt a csend; amikor ajtót nyitott a másik, megállt egy pillanatra, mert nem látta, van-e valaki a szobában, de a levegőben ott lovagolt a gyász és ezt megérezte.

Felugrott a láng a lámpában és a rémek kitódultak az ablakon, de arcukat odanyomták kívülről, az üvegre. – Öreg bátyám! – döbönt ki belőle. – Orvosért menjek?

A beteg szemeiben lassan, pillogva visszatért a fény és fakó hangon szólt: – Ne menj, fiam. Majd később... A papért... A fiamért... Most veled van még pár szavam.

A fiatalember odaült az ágy mellé, lehajtotta fejét és a homályba nézett, ahol már újra terpeszkedett az örök szín: a feketeség.

– Amim van, itt a szobában: a tied. A puskák, hálók, minden. Adjatok rám az új ruhámat, tegyetek a fejem alá cserfalevelest és tölgyfából legyen a koporsóm, mert tisztességgel akarok a földbe menni. Ha kemény voltam hozzád néha, ne szálljon utánam haragod.

Ember lettél a kezem alatt.

A fiatalember szeme sarkába odaszaladt a könny és megfogta a haldokló hideg kezeit:

– Édes jó Bátyám, minek ezt mondani? – Az öreg szemek már újra messze révedeztek.

– Most aztán eredj... a fiamért... áldozni akarok. Eldobogott a lépés künn a hídon.

Aztán megint beszélgetni kezdett a víz, huhogott a szél a kéményben s a tűzhelyen züm-mögni kezdtek apró kékes lángok. -- Szaladt a vadász az éjszakában.

Csikorgott a hó az árokparton, mind erősebben suhogott a szél és amikor a faluba érkezett, már harsogva csapkodta a nyitva hagyott padlásablakokat.

A parókián sötét volt. Körüljárta a házat, benézett az egyik ablakon, ahonnét alig sugárnyi fényesség esett a hóra. Ott ült a fiatal pap. Amikor megkoccant az üveg, becsukta könyvét és nyugodt léptekkel ment az ablak felé.

A szél bezúdult a szobába, a fény meg kiugrott a feketeségbe, széles árkot vágva, melynek nincsenek partjai s az árok fenekén ott állt a hírhozó. Mozgott a szája, de a hangokat elkapta a szél, ám az is lehet, hogy nem is mondott semmit. A pap szelíd tekintetéből először az ijedség lobbant fel, aztán pillanatnyi csendesség után gondolatai elrohantak a tóparti kis házhoz, majd megint a könnyes-arcú emberre nézett, aki köze-lebb hajolt: – Apád uradhoz... hozzátok az Úr testét...

Aztán visszahúzódott az árnyékba. Mire megint az ablakba nézett, nem állt már ott senki. A lámpás lángja fel-fellobbant, a szél terelgette az ablakszárnyakat, aztán, mintha szólt volna valaki: – Fuvarost keress és várj a templomnál. Újra nekiugrott a sötétségnek. A templom körül babonás csend hallgatódzott és csak akkor vette észre, hogy hull a hó, amikor a szánkó megállt az ajtó előtt. A kocsis lámpát gyújtott és az arasznyi világosságban sűrűn szántottak libegő, nagy pelyhek.

Benézett a templomajtón. Kongó, fekete csend tátogott, csak messze-messze libegett valami véres világosság, aztán eltűnt az is és halk lépések hozták belülről a pap fehér arcát. Bő gallérja alatt a mellén összefogva hozta a cibóriumot, amelyhez odahajtotta fejét. A fuvaros megemelte kalapját, az erdész keresztet vetett. A szán megindult lobogó lámpásával, amelynek világossága felvillant és ellobbant a házak alvó ablakszemeiben. A

pap összeroskadva ült és úgy érezte, egész életének minden útját most járja meg visszafelé... Aztán egyedül marad.

– Uram, fogj körül erős kezeddél, hogy a pap hivatásába ne szóljon a gyermek...

Eszébe jutott, hogy nem régen jött ezen az úton apjával karácsonyi vakációra. Az öreg, csendes büszkeséggel hozta haza fiát, ő pedig a vén szálfa mellett mindig kicsinek, gyámoltalannak, gyermeknek érezte magát... És most ő lett az erős, a nagyobb, a tá-masz, a fa, melyet körülnyaldosnak a szomorúság hullámai.

– Édes jó Apám! Lám eddig te voltál a bíró s most én hallgatom meg gyónásod. – Megint melléhez hajolt. – Erősíts meg, Uram!

Felnézett a fekete égre és homlokára, mint hűs kéz simogatása, odahulltak nagy, fehér hópelyhek. A lámpás fényességének kévájében bokrok nőttek, meg fák. Fehér karácsonyfák, hószoknyás cserjék, melyek felbukkantak s a szán mögé szaladtak.

Aztán halkán, régi szavakkal elkezdett beszélgetni a víz. A ház ablakából gyenge fény esett a hullámokra és a híd dobogva szólt rájuk, hogy csituljanak oktalan locsogásukkal. A pap szemében lázas aszály szívta fel a könnyeket, amikor a régi, kedves helyen a haldoklóhoz közeledett és úgy érezte, az ismerős falak összeborulnak és megsimogatják.

Torkában egy kéz már útra engedte a sírást, amikor megszólalt az öregember:

– Dicsértessék az Úr Jézus!

A hangok elszálltak és nyomukban világosság lett. Békés csend. Az öreg arcon az útrakészülés derűs megbékélése és a pap úgy érezte, most is a száradó, eres kéz mutatta meg az utat a gyermeknek...

Amikor szelíden megcsókolta a keresztet, a fiú száján, mint a sírás buggyant ki: – Ego te absolvo.

A drága arc fölé hajolt és nézte-nézte, amikor áldozás után imádkozott. Szemeik összekapcsolódtak.

– Istenem – gondolta az apa, – mintha az édesanyja nézne rám... Az ő szemei. Aztán mintha a fiú arca eltűnt volna, megint a felesége állt a szoba közepén s régi, lágy mozdulattal hívogatta...

– Elbocsátott már a fiad, Kedvesem, megyek már...

A pap összeroskadott az ágy mellett és vállait megrázta a zokogás. Aztán csend lett a szobában. A vizek felett köd lett az éjszakából. A hullámok széthordták a hírt a kóborló patkoknak, azok meg elmondták az álmos reggelnek, mely most érkezett az erdőn túl-ról, ahol a felhők késleltették.

Így aztán megtudta mindenki, hogy gyászt dobol a harkály az erdőn, mert a lélekharang kongása nem ér el odáig.

Forrás: Fekete István: Öreg utakon

ADVENTI KÉSZÜLET

Sokszor hallani, hogy amilyen az előkészületünk, olyan lesz az ünnepünk. Az advent, előkészületeink sorában igen előkelő helyet foglal el, és megérdemelten, hiszen a Megváltónk fogadására készülünk. Készülődésünket csodálatosan segíti Anyaszentegyházunk liturgiája, amely az adventi napokon olyan szentírási ol-vasmányokat és zsoltár-részleteket idéz, amelyek nem csak tanítanak, hanem lelkünk meghitt hangulatát, érzelmi töltődését is biztosítják.

**Urunk, segíts, hogy úgy ünnepelhessük születésedet,
mint a pásztorok:**

hogy riadjunk fel céltalan, magányos sötétségünkben, amibe önfejlődésünk és rövidlátásunk taszított;

mint a bölcsek:

hogy emeljük fel tekintetünket a csillag felé, amit csak azok látnak, akik rátermett bölcsességükhöz hozzáfűzik alázatos imáikat is;

mint Mária:

hogy mi is szeretni tudjuk a gyenge Gyermekeket, amennyiben magát az Egyházat szeretjük oly sokszor elesett és megmagyarázhatatlan valóságában.

Olyan jó, hogy várnak...

Mindig útba ejtem a nagyszüleimet, ha hazalátogatok a családomhoz. Ha váratlanul toppanok be, magamra vessek, mert akkor zárt ajtó fogad, kereshetem buzgón a kulcsomat; a legtöbbször azonban tudják, hogy megyek, ezért nyitott kaput talállok. Már messziről látom ezt, hiszen a nagykapu mindkét szárnya szélesre tárva hirdeti: itt valakit nagyon várnak. Olyankor mindig átforrósítja a szívemet valami külö-nös érzés, és mosolyogva lépek be a házba, mert nagyon jó így megérkezni...

Legutóbbi látogatásom után egyszer csak azon kaptam magam, hogy miközben ezen tűnődöm, egyik kedves énekemet dúdolgom: *Jer, tárdjunk ajtót még ma mind! A legnagyobb király van itt, kit Úrnak vall a föld s az ég, de mint Megváltó jó közénk, hogy hozzon békét, életet...*

Hát igen, az egyházi esztendő mostani szakasza valami hasonló élményt kínál, mint amire nagyszüleim nagykapuja tanított. Az adventi napok múlása azt jelzi, hogy egyre közelebb a karácsony, azaz az Úr Jézus jön, itt az ideje szélesre tárni életünkben a kapukat. Számíthatunk érkezésére, közeledésére, s a vele érkező ünnep mély üzenetére, ezért – ha eddig nem tettük – most már sürgősen neki kellene látnunk a lelki előkészületekhez, hogy kitárt szívvel fogadhassuk az Érkezőt...

A Karácsony Isten ajándéka

Azóta, hogy az ember kiüzte életéből a világságot, történelméből az Istent, gondolataiból az igazságot és a szeretetet, azóta saját boldogságát hazugságokon s mások kizsákmányolásán keresztül akarja megvalósítani, s ezáltal csak növeli a sötétséget.

Sötétség a pesszimizmusunk, amikor erőfeszítéseink látszólagos haszontalansága, kezdeményezéseink sikertelensége, akaratunk bukdácsolása kérlelhetetlenül kiszívja szívünkben a reményt. Sötétség a gyűlöletünk, amely vérrel áztatja a földet és erősebbnek tűnik a szeretetnél, megbocsátásnál. Sötétség az igazságtalanságunk, amely szégyenletes faji, vallási, nembeli, társadalmi megkülönböztetésekhez vezet.

Jézus beleszületett ebbe a világba, azóta egyetlen éjszaka sem egészen fekete és kilátástalan többé. Karácsony éjjelén kigyulladt egy csillag, amely eligazít bennünket.

A betlehemi Kisded Isten világossága a mi sötétségünkben. Világosság mindazok szívében, akik befogadják.

Hétköznapi világban élünk. Hétköznapi volt akkor is, amikor megszületett a Kisjézus. Voltak hatalmasok és uralkodók, akik zsarnokoskodtak népeik felett, tetszelegtek fölényükben, s éreztették hatalmukat. Voltak szegények milliószámra, alattvalók és néptömegek, akiknek egyetlen joga az engedelmesség és a kemény munka volt.

A világ megy a saját hétköznapi útján, de Isten is jön felénk a maga kegyelmi útján. Karácsony örömteli üzenete, hogy életünk találkozott Isten útjával. Ez a találkozás a hétköznapiakban támadt örömnép, s szinte az egyetlen, amikor az emberiség többsége együtt ünnepel.

Karácsonykor Isten kicsinek és gyengének mutatkozott, gyermeknek, akitől nem félünk, hanem féltjük, mert szeretjük.

Karácsonykor valamennyien kicsit ismét gyermekké válunk. Szükségünk is van az önfeledt gyermeklélekre ebben a rohanó, dübörgő világban, amikor talán úgy hisszük, hogy sok minden nagyon fontos. Ezen a szent éjszakán semmi sem fontos, csak a Kisded. A betlehemi jászolban a Szeretet fekszik a Kisded alakjában, s a miénk ez a Szeretet.

(fr. Kozma Imre OH sac.)

G y e r m e k o l d a l

A dolgozatírás gyöngyszemei

- István királyt a pápa felkente a trónra.
- Szent Jobb István király bal keze.
- IV. Béla idején járásokra oszlott az ország, a legismertebb járás a tatárjárás volt.
- Ádám evett a tiltott fa gyümölcséből, ezért büntetésül feleségül kellett vennie Évát.
- Egyiptom őslakói a múmiák.
- Az emberiség nem győz hálát adni Edisonnak, akinek lángelméjéből kipattant a villamos, amely szikrájával hajtja a kocsit és benne az utast.
- A görög regék szerint minden hajóst elbűvölt a szirének szirénázása.
- Az őserdő olyan terület, ahová emberi kéz még nem tette be a lábát.
- Rákóczi Ferenc úgy halt meg, hogy belefulladt a Rodostóba.
- Arany János velszi bárdokkal sújtott le a Habsburg-házra.
- Petőfi egy szegény cselédlány és a magyar nép fia.
- Kölcsey 1815. januárjától 1816. tavaszáig nem írt verset. Ebből az időszakból 3 verse maradt ránk.
- A víz oxigénből és folyadékból áll.
- IV. Béla a tatárjárás után a kihalt nép pótlásáról személyesen gondoskodott.
- A hajó jéghegynek ütközött és elsüllyedt a Duna közepén. Innen gyalog folytatták útjukat.
- Zrínyit a bécsi kamara által felbérelt vadkan ölte meg.
- Az volt a szép, amikor az éhen halt sereg kitakarodott az országból.
- Spanyolország legnagyobb hegyei a Piramisok.
- Janus Pannonius 15 éves korában elterjedt Európában.
- Szemünk közepén van egy nyílás, amely mindenkinek fekete, mivel fejünk belül üres sötét.

Kedves gyerekek!

A Karácsonyi totó megfejtését december 20-ig adjátok le a sekrestyében, névvel ellátott borítékban!

Az ajándéksorsolást dec. 25-én, a 8 és a 11 órai szentmisék után tartjuk.

KARÁCSONYI TOTÓ

1. Elközelgett a Megváltó érkezésének ideje. Isten elküldte az utolsó prófétát, aki már nemcsak jövendölt Jézus eljövételéről, hanem találkozott is vele. Ez a próféta volt:

1. Zakariás 2. Izajás x. Keresztelő János

2. Jézus születését Gábiel angyal adta hírül Máriának. Hol tudta meg Mária az örömhírt?

1. Jeruzsálemben 2. Názáretben x. Betlehemben

3. Jézus a népszámlálás alatt született. Melyik császár rendelte el a népszámlálást?

1. Augustus 2. Tibériusz x. Heródes

4. „Ne féljete, mert nagy örömet adok tudtul nektek, és majd az egész népnek. Ma megszületett a Megváltótok”. Kiknek vita hírül az angyal -e szavakkal a Megváltó születését?

1. A napkeleti bölcseknek 2. A pásztoroknak x. A többi angyalnak

5. A Kisdedet először köszöntötték:

1. Az egyszerű pásztorok 2. Agg Simeon x. A napkeleti bölcsek

6. A napkeleti bölcsek, amikor Jézust köszöntötték aranyat, tömjént és mirhát vittek ajándékul. Mi a tömjén?

1. Nemesfém 2. Különleges keleti csemege x. Fehéres - sárgás színű gyanta

7. "Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakarát embereinek!"
Kik imádkoztak így?

1. Az angyalok serege 2. A pásztorok x. A napkeleti bölcsek

8. Hol született Jézus?

1. Betlehemben, József rokonainál 2. Betlehemben egy istállóban x. Názáretben

9. Heródes féltette a hatalmát Jézustól, ezért a két éven aluli fiúkat megölette. Rájuk emlékezünk december 28.-án. Hogy nevezzük őket?

1. Aprószenteknek 2. Mindenszenteknek x. Gyerekszentek

10. Heródes haragja elől a Szentcsalád elmenekült. Hova menekültek?

1. Erzsébethez és Zakariáshoz 2. Egyiptomba x. Názáretbe

11. A Karácsony ünnepe:

1. December 24. 2. December 26. x. December 25.

12. Jézus születése után a nyolcadik napon volt a névadás ünnepe. A Jézus név értelme:

1. Megváltó 2. Felkent x. Előhírnök

13. Születése után negyven nappal Jézust bemutatták templomban. Ekkor jelen volt két idősebb ember is:

1. Zakariás és Erzsébet 2. Ábrahám és Sára x. Agg Simeon és Anna

13+1. Nyelvhasználatunkban ismert kifejezés a Kiskarácsony és Nagykarácsony.

A Nagykarácsony elnevezés magát a Karácsony ünnepét jelenti. Melyik ünnep a Kiskarácsony?

1. Új Év 2. December 25. x. December 6.

Használati utasítás árukon. Íme, néhány gyöngyszem:

A gyógyszeres dobozon: Mellékhatás: hirtelen halál.

Sears hajszárítón: Alvás közben ne használja!
(*Pedig pont ilyenkor kéne, hogy jól nézzen ki a hajam!*)

Chips zacskón: Ön is nyerhet! Még vásárolnia sem kell! Részletek a zacskóban.
(*Csak áruházi tolvajok részére*)

Mélyhűtött (mirelit) árun: Felhasználási javaslat: Kiolvasztani.
(*Persze ez csak javaslat. Ehetjük jégbe fagyva is!*)

Tesco tiramisu dobozán (a doboz alján!): Ne fordítsa fel!
(*Szuper! Most már késő!*)

Pudingos dobozon: A termék melegítés után forró lesz!
(*Mint ahogy az éjszaka után nappal jön.*)

Vasaló dobozán: Ne vasalja a ruhát saját testén!
(*Pedig ezzel mennyi időt spórolhatnánk!*)

Altató tabletta dobozán: Álmossgot okozhat.
(*Még szerencse...*)

Altatótabletta dobozán: Mellékhatás. Álmatlanság
(*Hiszen ez ellen vettem be.*)

Karácsonyfa-izzókon: Csak kültéri, illetve beltéri használatra!
(*Esetleg hol máshol használhatnánk még?*)

Japán konyhagépen: Más célra ne használja!
(*Nem mondom, állati kíváncsivá tett!*)

Gyermek Superman jelmez dobozán: Az ember alapvetően nem tud repülni. Ezt a tényt a jelmez viselete sem befolyásolja!
(*No comment...*)

Svéd láncfűrészén: Ne próbálja kézzel megállítani a fűrészket!
(*Te jó ég! Volt már erre példa....?*)

És a nagy kedvenc: Javítóműhely bejáratánál:
Mindent megjavítunk. Kérem kopogjon, mert a csengő nem működik.

2016 - **AZ „IRGALMASSÁG ÉVE”**

Ferenc pápa meghirdette az irgalmasság rendkívüli szent évét, mely ez év december 8-án, a Szeplőtelen Fogantatás ünnepén veszi kezdetét és 2016. november 20-án, Krisztus Király ünnepén zárul, hiszen Krisztus az Atya irgalmasságának az eleven arca.

„Kedves Testvéreim és Nővéreim, sokszor gondoltam arra, hogyan tudná az egyház hatékonyabbá tenni a küldetését az irgalmasság tanújaként. Ez egy olyan út, mely a lelki megtéréssel kezdődik. Éppen ezért döntöttem úgy, hogy meghirdetek egy rendkívüli jubileumot, amelynek középpontja az Isten irgalmassága. Az irgalmasság szent éve lesz ez. Az Úr Szava fényénél kívánjuk megélni: „Legyetek irgalmasok, mint az Atya” (vö. Lk 6,36).

Rábízom ennek a jubileumnak a megünneplését az Új Evangelizáció Pápai Tanácsára, azért, hogy keltse életre azt, mint az egyház útjának új szakaszát abban a küldetésében, hogy elvigye minden személynek az irgalmasság evangéliumát.

Meggyőződésem, hogy az egész egyház örömét találhatja ebben a jubileumban, hogy felfedezze és termékennyé tegye Isten irgalmasságát, amivel mindnyájan meghívást kaptunk arra, hogy vigaszt vigyünk korunk minden emberének. Rábízzuk azt az Irgalmasság Anyjára, hogy fordítsa felénk a tekintetét, és virrasszon az utunk fölött”.

A jubileumi év megnyitásának időpontja egybeesik a II. vatikáni zsinat bezárásának (1965. december 8.) évfordulójával, és ezért is különleges jelentőségre tesz szert, arra indítva az egyházat, hogy folytassa a zsinat megkezdett művét.

(Forrás: Vatikáni Sajtóosztály)

A felebaráti szeretet az egyetlen olyan istenbizonyíték, amit a mai világ széles körben kész elfogadni. /G. von le Fort/

Hit nélkül nevelni egy generációt annyi, mint lecsúszni az emberség és az emberiség szintjéről.” /Beethoven/

Volt nekem egy nagyon kedves sógorom, s annak volt egy kis notesze, amelyikbe apró megfigyeléseit feljegyezte. Amikor mi többiek ünnepek, születésnapok, évfordulók előtt törtük a fejünket, hogy kinek mit is vegyünk, Laci előhúzta a kis noteszt és csodálatos ötletekkel segített tanácstalanságunkon. Kérdésekkel ostromoltuk, hogy honnan tudja olyan jól, hogy ki minek örülne. Egyszerű volt a válasza: Szeretlek benneteket és figyelek rátok. Ha egyik-másik elszólja magát és elmondja, mit szeretne, ha volna rá pénze, feljegyzem a noteszbe, s alkalomadtán csak válogatok, hogy mit is vegyek. De volt ennél még egy kedvesebb hobbyja. Az embernek vannak kedvenc szerszámai, melyeknek a romlása elszomorító. Nekem volt például egy kedves ollóm, amelyik kicsorbult. Egy Klára-napra egyenesre köszörülve találtam a gépfő-
ókban. Az uramnak a madáretetőit reparálgatta szorgalmasan.

És hogy mennyivel kedvesebb ajándék a megjavított jószág, mint az új, azt mindenki érti, aki ragaszkodik a régi, megszokott holmijához. Szóval, ez a kis odafigyelés egymás életére, ami a szeretetből fakad, ez teszi ajándékká az értéktelen semmiségeket. Ezt nem lehet pénzen megvenni, igen sok pénzen sem. Van aztán az ilyen ajándéknak valami csodatévő ereje. Hálát fakaszt! A hála pedig az a balzsam, aminek a gyógyító ereje minden gyógyszernél többet ér. A világban az ember egyebet sem hall, mint hogy nem érdemes senkivel szíveskedni, mert az emberek hálátlanok. Persze, aki követeli a hálát, mint valami jogos kamatot, az póru jár! De aki nem háláért, hanem egyszerűen szeretetből szolgál a másinak, az kamatos kamatot kap minden kis szívességért. Az igazi ajándékon Isten ajándékozó szeretetének valami visszfénye ragyog. És így megajándékozottnak lenni: valami nagyon szép ünnepi dolog.

Az embernek pedig, aki állandóan Isten ajándékaiból él, egy állandó ünnep lehetne az élete. Jó volna ezt tudatosítani magunkban és egymásban, mert hajlamosak vagyunk arra, hogy észre se vegyük azt, ahogy Isten ajándékaival elhalmoz. Szürkének érezzük a hétköznapijainkat, pedig, ha figyelmesebben belegondolunk egy-egy ilyen hétköznapi, kiderül, hogy mennyi, de mennyi ajándékát árasztja ránk a mi Atyánk. Gondoljátok csak meg, milyen ajándékkal teli ünnepi napok azok a szürke hétköznapiak is!

(Részlet Zs.Tüdős Klára „Ajándék” című írásából)

Mikor kezdődik a karácsony?

Ezt kérdezte édesanyjától a gyermek, amikor egy karácsonyi koncert sok ünnepre készülőjét látta a templomba jönni. Ha benézett volna, látta volna az adventi koszorút és a még fel nem díszített, de már szépségével karácsonyt hirdető fenyőfát.

Valóban mikor kezdődik? Sok választ hallok, de talán csak egy a helyes. Több mint 2000 éve!

Azon a napon kezdődött, amikor Isten az Ő Fiában olyan mélyre hajolt az emberhez, hogy elküldte szeretetét ebbe a világba. Készülésünk drága lehetősége, hogy azóta is itt van, és kopogtat évről-évre, napról-napra, percről-percre. Keres minket életünk eseményeiben, felkínálja a lehetőséget, hogy vele járassunk életünk minden dolgában. Megszólító szava hangzik az igében, a róla szóló prédikációkban. Hogy "testté", életté legyen minden kor embere számára, s hogy elvezessen egészen a célig, a Vele való teljes közösség boldogságáig. Hiszem, nem marad el a Karácsony! S a kérdés, már személyesen szólít meg.

Volt-e, van-e, lesz-e Karácsonyod?

Krisztussal a megszületővel, az érted halált vállalóval, a feltámadással való közösséged. Megélhető, megőrizhető emlékek hangulatával, s a csendben a békesség ajándékának elfogadásával.

Kinek az ünnepe lesz? - A mienk, vagy Jézus születésnapja? Az lenne a csodálatos, ami az értelem számára felfoghatatlan és mégis a karácsony misztériuma, hogy ha Őt tudjuk ünnepelni, ha merünk elmenni a jászolhoz, csak akkor látjuk meg az igazi ajándékot! Azt, ami pénzen nem megvehető, ami megszerezhetetlen, amit mindenki ingyen kaphat. Ajándékba! Az egyedül szükségest, ami nélkül nem élhet az ember.

Adni akarja, fogadd el, használd!

Így legyen áldott, békés, boldog Krisztusi karácsonyod!

Istentől áldott szeretetteljes karácsonyt és eredményekben gazdag újesztendőt kíván az egyházközség minden családjának

Frajna András plébános és a Képviselőtestület tagjai.

**Az Adventi lelkigyakorlat december 18-19-20-án lesz a templomban. Pénteken, szombaton a 18.00 órai szentmise keretében, vasárnap a 8.00 órai szentmisében.
A lelkigyakorlatot Dr. Tomka Ferenc atya tartja.**

Vendégváró receptek

Karácsonyi puncs

Hozzávalók: 3 filter gyümölcstea 1 liter víz, 1 liter narancslé, 1 liter málna- vagy piros szőlőlé, 3 citrom leve, 1 darab tisztára mosott narancs, 4 evőkanál méz, néhány darab szegfűszeg.

A teás filterekből készítsd el a teát. Tedd félre öt percre és fedd le. Csavard ki a citromok levét, egy edényben keverd össze a narancslével, és a szőlő- vagy málnalével. Öntsd hozzá a teát, és tedd hozzá a karikára vágott narancsot is. Keverd a mézet a puncsba, s tedd hozzá a szegfűszeget is. Ha ezzel készen vagy, melegítsd meg az italt, de ne forrald fel. Vastag falú szép üvegpoharakban tálald, a pohár szélét bemárthatod porcukorba, s díszítheted narancskarikával.

Dorozsmai molnárponty

Hozzávalók: 1 kg pontyfilé (vagy édesvízi harcsa), 50 dkg csuszatészta (vagy lebbencs tészta), 50 dkg csiperkegomba, 15 dkg kolozsvári szalonna, 2 közepes db tv paprika, 1 nagy db paradicsom (vagy 15 dkg natúr lecsó), pár karika hegyes erős paprika ízlés szerint, 2 nagy fej vöröshagyma, 1 gerezd fokhagyma, só, bors, ételízesítő, fűszerpaprika ízlés szerint, 3 dl napraforgó olaj, 20 dkg zsemlemorzsa, 1 evőkanál finomliszt, 3dl tejföl.

Elkészítés: A halat tenyérnyi darabokra szeljük, sűrűn beirdaljuk, sózzuk, és kb. 1 órát állni hagyjuk. Közben elkészítjük a gombapaprikást: A kis kockákra vágott szalonna zsíráját kiolvasztjuk, rádobjuk az apróra szelt hagymát, megpároljuk. A paprikát és a paradicsomot kis kockákra, a gombát szeletekre vágjuk.

A megpuhult hagymára nyomjuk a fokhagymát, megszórjuk pirospaprikával, és a felaprított zöldségekkel félpuhára főzzük.

Közben ízesítjük sóval, borssal, (ételízesítővel). Lisztes tejföllel behabarjuk, összeforraljuk.

Kifőzzük a tésztát, közben a halszeleteket zsemlemorzzába forgatjuk, és olajban szép világosbarnára sütjük.

A kifőtt tésztát összekeverjük a gombás, lecsós szósszal. Egy kiolajozott tepsibe vagy tűzálló edénybe terítjük, a tetejére fektetjük a halszeleteket. (vagy két tésztás réteg közé tesszük) Tetejét meglocsoljuk kevés tejföllel, díszíthetjük paprika-, paradicsomszeletekkel is. Majd pirosra sütjük.

Szentmise szándékok december hónapban

1.-2.	
3. +Gróf Mihály és neje +Jedlicska Teréz	
4.	
5. +Fera István, neje +Wéber Julianna és +Gyermekeik	
6. +Édesanya, +János és +Mihály fiai	(8.00)
.....	(11.00)
Pócza Jánosné +Török Mária, +Szülei és összes +Hozzá tartozó	(18.00)
7.	
8. +Hitkó Istvánné és +Férje	
9.	
10. +Brancs Jánosné, +Férje 25. évf., 3 gyermekük +Anna, +Júla, +János és összes +Hozzá tartozó	
11.	
12. A Szűzanya tiszteletére	
13. +Berta János, +Neje és +Szülei	(8.00)
.....	(11.00)
+Csernák Mihály, +Neje és összes +Hozzá tartozóik	(18.00)
14. +Zsiák József 32. évf.	
15.-17.	
18. 19. — <i>Lelkigyakorlat - csak este van szentmise</i>	(18.00)
20. +Kovács István és összes +Hozzá tartozói — <i>Lelkigyakorlat</i>	(8.00)
.....	(11.00)
+Mikó Mihály, +Hornyik szülők, +Mikó szülők és összes +Hozzá tartozó	(18.00)
21.	
22. A „Szállást keres a Szentcsalád” áhitatot végzőkért	
23. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért	
24. A Sengel és a Megyik család +tagjai, +Szülők és +Hozzá tartozók Gyermekáldásért és Családokért	(6.00)
	(24.00)
25. +Rapavi József, +Neje és leányuk +Mária évf.	(8.00)
.....	(11.00)
.....	(18.00)
26. +Fekete Ferenc, +Felesége és +László fia	(8.00)
.....	(18.00)
27. Az Egyházközség decemberben elhunyt hívei	
+Szabó Ferenc, neje +Kovács Mária, +Szülei és összes +Hozzá tartozó	(8.00)
.....	(11.00)
+Benyik Mihály 4. évf.	(18.00)
28.-30.	
31. Évvégi hálaadás	(17.00)

Dömötör Tibor: Karácsony

Karácsonykor:
Angyalok szállnak,
Híradást hoznak,
Béke jegyében,
Élet fényében,
Szentség lelkében,
Hívők hitében,
Krisztus képében
Földön jár az Isten.

Karácsonykor:
Harangok zúgnak,
Szent igék szólnak,
Imádság szárnyán,
Szíveknek vágyán,
Zsoltárok hangján,
Szeretet hídján,
Bocsánat útján
Mennyben jár az ember

Karácsonyi sütemény

Végy egy kiló jó meleg szeretetet, szitáld a türelem szitáján, nehogy pletykamag kerüljön bele.

Adj hozzá egy liter bátorságot, három deci szorgalmat, egy deci jóságot, gyúrd össze egy tojásnyi kedvességgel, és takard le tiszta jókedvvel.

Ha megkelt, süsd meg a kitartás tüzénél, szórd meg asszonyi kacagással, és tegyél rá pár csepp nyugodt megfontolást. Vágd jól annyi darabra, hogy eggyel mindig több legyen, mint ahányan az asztalt körülülük, hiszen mindig akad valaki, aki még rászorul.

Kívánom, hogy ebből a süteményből neked is jusson, s így boldog lesz karácsonyod!

**A szilasligeti kápolnában - minden hónap 1. vasárnapján reggel 8.00 órakor
görög katolikus szentmise,
- minden hónap első péntekén 17.00 órakor
gyóntatás és áldoztatás van.**

„LÉPCSŐK”

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

Felelős kiadó és szerkesztő: Frajna András plébános

Főszerkesztő: Sohan Andrásné

Szerkesztők: Lobmayer Miklós, Lobmayer Miklósne

A szerkesztőség címe: 2144 Kerepes, Szabadság út 246.

Tel.: 06/28/560-370 Fax: 06/28/560-371

e-mail: frajna.andras@vaciegyhazmegye.hu

Internetes honlap: <http://kerepes.plebania.hu>

Megjelenik két havonta, első vasárnap 450 példányban

Szentmisék rendje:

A kerepesi templomban:

Vasárnap: **8.00 és 18.00**

Hétköznapi: **6.15**

Kivéve csütörtök: **18.00**

(Adventben, rórate 6.00)

Szilasligeti kápolnában:

Vasárnap: **11.00**